

DEN GYLDNE SKÅL

DÆMONPORTEN BOG 4 AFSKEDENS TID

Skrevet af Peter Gotthardt
Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★

Morgengry kommer fra
skypaladset i himlen. Men
hun vil hellere tage på
eventyr med sine to venner
nede på jorden.

Aben Kógoro kan godt
lide sjov og eventyr. Og
et rask slagsmål går han
heller ikke af vejen for.

Fem er forældreløs. Han drømmer om et hus og en mark med god jord, så han kan få sit eget hjem.

Troldmanden Trodsig vil åbne den magiske port til dæmonernes verden og slippe dem fri.

Blæsten kom fejende gennem Stridsdal. Den rev de sidste visne blade af træerne. Så susede den videre mellem ruinerne i den forladte by.

Her lå et gammelt tempel. Blæsten peb iskold ind gennem de revnede mure i den store sal.

Foran en blussende ild sad en flok hæslinger. De var troldmandens slaver. Engang havde han fanget nogle firben og omskabt dem til grimme dværge. Nu skulle de hugge brænde og hente vand for ham.

De små hæslinger klumpede sig sammen for at

holde varmen. De masede og puffede og skældte ud på hinanden.

Et stykke fra dem sad troldmanden bøjet over en bog.

”Der er så meget at lære,” mumlede han. ”Min kraft bliver større dag for dag. Men er det nok? Mon jeg snart kan gennemføre min store plan?”

To hæslinger kom op at slås om et afgnavet kødben. De slog og bed og skreg i vilden sky.

”I forstyrrer mig!” udbrød troldmanden. ”Hold mund, eller jeg ...”

Han behøvede ikke at sige mere. Hæslingerne krøb lydløst sammen. De havde lært at frygte hans vrede.

Lidt efter lød der skridt henne fra døren. En kvinde kom ind.

Det var Eddergrøn. Hun var stadig medtaget efter kampen med Kógoro. Der var blå mærker på hendes arme. Hendes ene kind var rød og hævet, hvor staven havde ramt hende.

”Dårligt nyt, store mester Trodsig,” sagde hun. ”De to børn er ...”

”Fik du ikke fanget dem?” afbrød Trodsig hende. ”Det sagde jeg jo, at du skulle.”

”Jo, jo,” sagde Eddergrøn. ”Jeg lokkede dem i en fælde. Det gik fint. Men de har en ven, der hjælper dem. En abe. Han er frygtelig. Han kom brasende ind og overfaldt mig. Imens slap børnene væk.”

”Hvor er de nu?” spurgte Trodsig.

”De er sikkert på vej hertil alle tre,” svarede Eddergrøn.

Trodsig rejste sig med et sæt.

”Jeg må i gang med det samme,” sagde han.

”Så de ikke kommer rendende og forstyrrer mig, når jeg åbner porten for dæmonerne. Det kan blive svært nok endda.”

”Har du kraft nok til at klare det?” spurgte Eddergrøn.

”Det får jeg,” sagde Trodsig. ”Med din hjælp.”

”Det er mit største ønske at tjene dig,” sagde Eddergrøn. ”Får jeg så lov til at følge med dig i dag?”

Trodsig nikkede.

”Jeg henter min sorte krystal nu,” sagde han.

”Den får jeg brug for. Bagefter følger du med mig op til porten. Hvis alt går vel, bliver dæmonerne sluppet løs. Med deres hjælp kan jeg erobre sky-

paladset og fordrive himmeldragen som hævn for, at han jog mig bort. Så bliver jeg himlens og jordens eneste herre.”

Trodsig gik over til den hule, hvor hans magiske skatte lå gemt.

Eddergrøn så efter ham med et hånligt smil.

”Ja, jeg følger efter dig, gamle nar,” hviskede hun. ”Jeg er lige bag dig hele tiden. Jeg skal nok hjælpe dig med at nå dit mål. Og så er jeg klar til at hugge mine gifttænder i nakken på dig. Så er det mig, der bliver verdens hersker – ikke dig.”

Fem bøjede hovedet, så han undgik at få den skarpe blæst i ansigtet. Sammen med Morgengry og Kógoro var han på vej gennem Stridsdal.

Solen var skjult. Tætte, mørkegrå skyer kom drivende fra nord og lagde sig over dalen som et låg.

”Der er vist sne på vej,” sagde Kógoro.

”Lige hvad der manglede,” brummede Fem.

Omsider kom de til udkanten af ruinbyen. Her standsede de for at hvile benene et øjeblik.

Lidt efter fandt Kógoro et sted, hvor de var godt skjult. Troldmanden skulle helst ikke opdage, at de var i nærheden.

”Hvor er den port, som troldmanden vil åbne?” spurgte Morgengry.

”I kan se den dér,” sagde Kógoro og pegede på et sted for enden af dalen.

En stor klippe rejste sig over dalbunden. Klippen var bred og flad foroven og oversået med løse sten og store stenblokke. Mellem dem stod der en port af sten. Den var omgivet af et blåligt skær, der gnistrede af magi.

”Bag den port befinder Afgrunden sig,” fortalte Kógoro. ”Dér holder dæmonerne til. Engang kom de her til vores verden for at ødelægge den. En gruppe modige mennesker kæmpede mod dem. Det var heltene fra urtiden. De fik hjælp af en flok himmelske krigere. Sammen drev de dæmonerne tilbage til Afgrunden. Derefter blev porten lukket

og låst med magi. Det er det blå lys, I kan se deroppe. Den magi vil troldmanden prøve at bryde.”

”Men hvordan kan vi stoppe ham?” spurgte Fem.

”Vi må prøve at overrumple ham,” sagde Kógoro.
”Rævene har fortalt mig, at han bor i templet derovre. Vi prøver at snige os ind på ham. Så

angriber jeg ham, og imens sørger I to for at lamme ham med jeres fælles kraft.”

”Kraft? Jeg har ikke nogen kraft.” sagde Fem.

”Jeg kan kaste med sten. Og ikke så meget andet.”

”Du kan mere, end du tror,” sagde Kógoro. ”Glem ikke, hvad jeg har fortalt jer: Når jord og himmel mødes, har dæmonerne ingen magt. Du stammer fra jorden, og Morgengry kommer fra himlen. Når I to er sammen, bliver jeres styrke mere end fordoblet.”

Med Kógoro i spidsen sneg de sig gennem ruinerne om til bagsiden af templet. Her var et stykke af muren styrtet sammen.

De krøb ind gennem hullet og listede videre.

Hvad er det for en lyd? tænkte Fem. Det må være nogen, der snorker. Heldet er med os. Troldmanden ligger vist og sover.

Lydløst trådte de ind i den store sal.

Men her var der ingen troldmand. Snorkeriet kom fra en flok hæslinger, der lå og sov ved ildstedet.

”Hvad er det dog for nogle grimrianer?” spurgte Fem.

”De er troldmandens slaver,” sagde Kógoro.
”Rævene har fortalt mig om dem. Dem behøver vi ikke være bange for.”

Deres stemmer vækkede hæslingerne. Synet af de tre fremmede fik dem til at løbe hen i et hjørne af salen.

I det samme kom et par ræve løbende ind.

”Ulykke!” råbte de. ”Den onde mand er oppe ved porten nu!”

”Så må vi af sted med det samme,” sagde Kógoro.

”Måske kan vi få dem til at hjælpe os,” foreslog Morgengry og pegede på hæslingerne.

Hun gik over til dem og smilede venligt.

De rykkede sammen og så vagtsomt på hende.

”Nu skal I høre, venner,” sagde hun. ”Vi tre skal kæmpe mod troldmanden. Hvis I hjælper til, kan vi besejre ham. Så behøver I ikke længere at være hans slaver.”

”Uha! Det er farligt,” sagde den største hæsling. ”Han er meget hidsig. Og meget farlig.”

”Ja, men hvis vi overvinder ham, er han ikke farlig længere,” sagde Morgengry.

Hæslingen tænkte sig lidt om. Han vendte sig mod de andre og så spørgende på dem.

Men de rykkede blot endnu tættere sammen.

”Du skal ikke spille mere tid på de små krystere,” sagde Kógoro. ”Nu haster det. Kom!”

Han skyndte sig ud af templet og satte i løb. Fem og Morgengry fulgte efter.

Jeg forstår dem nu godt, tænkte Fem. De har ikke spor lyst til at dø. Det har jeg heller ikke.

Snart kunne de se porten tydeligt. Foran den stod en skikkelse med en blank genstand i hænderne. Det var Trodsig.

”Hvad nu, hvis det lykkes for ham?” spurgte Morgengry. ”Hvad gør vi, hvis dæmonerne slipper fri?”

”Så håber jeg, vi kan bruge harpen,” svarede Kógoro. ”Den kan jo drive onde væsner på flugt.”

Det ser sort ud for os, tænkte Fem dystert. En hær af frådende monstre er på vej. Og hvem skal kæmpe mod dem? En abe og to børn med en gammel harpe.

”Hvorfor får vi ikke hjælp fra skypaladset?” spurgte han. ”Kan himmeldragen ikke sende en flok helte herved?”

”Heltene er her allerede,” sagde Kógoro.

”Hvor? Hvem?” spurgte Fem.

”Lige her. Os tre,” sagde Kógoro. ”Det er vores opgave at tage kampen op mod de onde ånder. Var du ikke klar over det?”

”Næ,” sagde Fem. ”Og jeg føler mig altså ikke som en helt.”

”Det gjorde heltene fra urtiden heller ikke, da de drog ud,” sagde Kógoro. ”De ville blot forsvare deres hjem og deres verden. Men de var helte, da de kom tilbage.”

Ja, ja, tænkte Fem. Jeg må vel bare følge med og håbe det bedste.

